

Μονή Χοζεβά: Με Ιερά Αγρυπνία τιμήθηκε η μνήμη του Αγίου Ιωάννου του νέου Ασκητού του εκ Ρουμανίας

[Πατριαρχεία](#) / [Πατριαρχείο Ιεροσολύμων](#)

Με ολονύκτια ιερά αγρυπνία τιμήθηκε η μνήμη του Αγίου Ιωάννου του νέου εκ Ρουμανίας στην Ιερά Μονή Χοζεβά, προεξάρχοντος του Πατριάρχη Ιεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου.

Ήδη συμπληρώθηκαν δέκα χρόνια από την επίσημη αναγραφή του Αγίου στις αγιολογικές δέλτους με τον Μακαριώτατο κατά την ομιλία του να τονίζει ότι η Εκκλησία των Ιεροσολύμων αναπέμπει δοξολογία προς τον Τριαδικό Θεό διότι χάρισε σε αυτή το βλάστημα της Ρουμανίας, τον Άγιο Ιωάννη καθώς και πλειάδα μαρτύρων της αγάπης του Χριστού.

Αναλυτικά η ανακοίνωση της Αρχιγραμματείας:

Τὴν Δευτέραν, 28ην Ἰουλίου / 10ην Αὐγούστου 2026, ἐωρτάσθη ὑπὸ τοῦ Πατριαρχείου ἡ μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ νέου ἐκ Ρουμανίας εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν τοῦ Χοζεβά.

Κατὰ τὴν ἡμέραν αὐτὴν ἡ Ἐκκλησία ὅλη, ἰδίᾳ ἡ τῶν Ἱεροσολύμων ἀναμιμνήσκεται τὸ γεγονός ὅτι ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ νέος προσῆλθεν ἐκ τῆς γενετείρας αὐτοῦ εἰς τὴν

ἀγίαν γῆν καὶ ἔζησεν εἰς Μονὰς τῆς ἐρήμου τοῦ Ἰορδάνου ἐν ὁσιότητι καὶ ἄκρα ἀσκήσει, προσευχαῖς καὶ νηστεαῖς, δεχόμενος δι' ἐξομολόγησιν καὶ πνευματικὴν καθοδήγησιν προσκυνητὰς ἐκ Ρουμανίας καὶ ἐξ Ἑλλάδος, ἀποστέλλων ἐπιστολὰς καὶ συγγράφων λίαν ἐποικοδομητικὰ συγγράμματα, τὰ πλεῖστα τῶν ὁποίων μετεφράσθησαν εἰς τὴν ἐλληνικὴν γλῶσσαν. Ἐδέχθη ὑπὸ τοῦ Πατριαρχείου τὸ ἀξίωμα τῆς Ἱερωσύνης καὶ ἐγκατεβίωσε τὸν πλεῖστον χρόνον τῆς ζωῆς αὐτοῦ εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν Χοζεβᾶ, ἔνθα καὶ ἀνεπαύθη. Ὁ Θεὸς ἡξίωσεν αὐτὸν τοῦ προορατικοῦ χαρίσματος, ἔτι δὲ καὶ τῆς ἀφθαρσίας τοῦ σεπτοῦ λειψάνου αὐτοῦ, φυλασσομένου εἰς τὴν Μονὴν τῆς μετανοίας αὐτοῦ. Τὸ Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων ἐνέταξεν αὐτὸν εἰς τὸ ἀγιολόγιον αὐτοῦ τὸ ἔτος 2016.

Πρὸς τιμὴν αὐτοῦ προεξῆρξε τῆς ὁλονυκτίου ἀγρυπνίας ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατὴρ ἡμῶν καὶ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, προσφωνούμενος ὑπὸ τοῦ ἡγουμένου καὶ ἀνακαινιστοῦ τῆς Μονῆς Ἀρχιμανδρίτου π. Κωνσταντίνου ὡς ἔπεται:

«Θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἀγίοις Αὐτοῦ»

Μακαριώτατε Πάτερ καὶ Δέσποτα,

Σήμερον, συμπληρουμένης ἤδη δεκαετίας ἀπὸ τῆς ἐπισήμου ἐντάξεως τοῦ Ὁσίου καὶ Θεοφόρου Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου τοῦ Νέου Χοζεβίτου εἰς τὰς ἀγιολογικὰς δέλτους τῆς Ἀγιωτάτης ἡμῶν Ἐκκλησίας, ἰστάμεθα ὧδε, ἔμπλεοι πνευματικῆς εὐφροσύνης καὶ ἀγαλλιάσεως!

Αὐτὸς οὗτος ὁ Ὁσιος Ἰωάννης, ὁ ἐν τῇ ἐρήμῳ τοῦ Χοζεβᾶ διαλάμψας ὡς κρίνον εὐῶδες τῆς ἀσκήσεως, σχολιάζων ἐν τοῖς ποιήμασιν αὐτοῦ (Κατανυκτικοὶ στίχοι στὸν Ἅγιο Νικόδημο, Σκήτη Ἀγίας Ἄννης Χοζεβᾶ 1955) τὴν ἐπίσημον ἀνακήρυξιν τῆς ἀγιότητος τοῦ Ἀγίου Νικοδήμου τοῦ Ἀγιορείτου, ἐχάραξεν ανεξιτήλως τὴν

αἰώνιον ἀλήθειαν τῆς Ὁρθοδοξίας:

«Ἡ ἀγιοκατάταξις ... εἶναι σημεῖον ὅτι ἡ Χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος δὲν ἀπεμακρύνθη ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν μας...

Στὰ χρόνια αὐτὰ τῆς πνευματικῆς παραλύσεως καὶ γενικῆς ἀδιαφορίας, ἡ Ἁγία μᾶς Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία (ὅσο δεδιωγμένη καὶ ἐστερημένη καὶ ἂν εἶναι) δὲν παύει νὰ ἐπιχέει τὴν Χάριν τῆς ἐπὶ τῶν εὐσεβῶν καὶ τῶν καλοῖς ἔργοις κεκοσμημένων. Σ' αὐτοὺς ἡ Ἁγία μας Ἐκκλησία χαρίζει τὸν στέφανο τῆς ἀγιότητος, συνυπολογίζοντάς τους μεταξὺ τῶν πρωτοτόκων υἱῶν Τῆς...».

Δανειζόμενοι τοὺς λόγους, οὓς ὁ ἴδιος ὁ Ὅσιος Ἰωάννης ὁ Νέος Χοζεβίτης ἔγραψε στὸ ἐν λόγω ποίημα του περὶ τοῦ Ἁγίου Νικοδήμου, στρέφομεν αὐτοὺς εὐλαβῶς σήμερον εἰς τὸ πανίερον πρόσωπον του:

«Χαίρεται τώρα ὅλο τὸ γένος τῶν Χριστιανῶν καὶ ἡ Ἁγία Ἐκκλησία χορεύει, τιμῶντας τὸν ἀσκητὴν τῆς, τὸν ἐκλεκτὸν τοῦ Μοναχισμοῦ... Τὸ ὅτι τὸ Ἅγιο Φῶς κατεβαίνει στὴν Ἐκκλησίαν μας καὶ οἱ Ἅγιοι φυτρώνουν στὸ πνευματικὸ περιβόλι τῆς Ὁρθοδοξίας, σημαίνει ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι μαζί μας καὶ ἡ ἀλήθεια τῆς Ἀγίας μας Πίστεως λάμπει περισσότερο ἀπὸ τὸν ἥλιο πρὸς νίκην [ἡμῶν τῶν Χριστιανῶν]. Ἄς δοξάζουμε τὸν Θεό, διότι δὲν διεκόπη ποτὲ ἡ σειρὰ τῶν Ἀγίων καὶ τῶν Ὁσίων, οἱ ὁποῖοι βαδίζουν τὴν στενὴν ὁδὸ τοῦ Σταυροῦ καὶ ἀνυψώνουν στὸν οὐρανὸ τὴν προσφορὰ τῶν ἀσκητικῶν τοὺς ἀγώνων!».

Μετά τοῦ Μακαριωτάτου συνελλειτούργησαν ὁ Γέρων Ἀρχιγραμματεὺς Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντίνης κ. Ἀρίσταρχος, ὁ Ἡγούμενος καὶ ἀνακαινιστὴς τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀρχιμανδρίτης π. Κωνσταντῖνος καὶ ὁ Χοζεβίτης Ἀρχιμανδρίτης π. Χρυσόγονος ὁμοῦ μετὰ τοῦ παρεπιδημοῦντος Ἀρχιμανδρίτου π. Παντελεήμονος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Πολωνίας καὶ ὁ Ἱεροδιάκονος Πρόδρομος, ψαλλόντων εἰς Βυζαντινὸν ὕφος χορωδίας εἰδημόνων Ἱεροψαλτῶν, τοὺς ὁποίους ἐκάλεσεν ὁ π. Κωνσταντῖνος, ἐν προσευχῇ πιστῶν ὑπερβάντων τὰς δυσκολίας προσβάσεως τοῦ Ἰσραηλινοῦ στρατοῦ. Πρὸς τὸν λαὸν τοῦτον ἐκήρυξε τὸν θεῖον λόγον ὁ Μακαριώτατος ἔχοντα οὕτως:

«Τοῖς ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ ἐθαυμάστωσεν ὁ Κύριος, πάντα τὰ θελήματα αὐτοῦ ἐν αὐτοῖς», (Ψαλμ. 15,3), ἀναφωνεῖ ὁ ὕμνωδός.

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ Ἅγιοι Πατέρες καὶ Ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί καὶ προσκυνηταί,

Ἡ Χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος συνήγαγε πάντας ἡμᾶς ἐν τῷ ἱερῷ τούτῳ σεμνείῳ τοῦ Χοζεβᾶ «παρά τῷ Χειμάρρῳ Χορράθ τοῦ ἐπὶ προσώπου Ἰορδάνου», (Βασιλ Γ΄ 17, 3-4), ἵνα ἐορτάσωμεν τὴν σεπτὴν μνήμην τοῦ Ὁσίου Πατρός ἡμῶν Ἰωάννου τοῦ νέου, τοῦ ἐκ Ρουμανίας.

Ὦντως ἐθαυμάστωσεν ὁ Κύριος, τοὔτέστιν ἐθαυματουργήσεν ὁ Κύριος εἰς τὸν ὅσιον Ἰωάννην διὰ τῆς ἀγάπης Αὐτοῦ, κάμνοντα τοῦτον θαυμαστόν εἰς τὴν ἀρετὴν. «Πάντα τὰ θελήματα αὐτοῦ ἐν αὐτῷ» Ὅλοι αἱ ἐντολαί τοῦ Κυρίου, διὰ τῶν ὁποίων λαμπρύνονται οἱ δίκαιοι, ἦσαν εἰς αὐτόν ὡς ἐρμηνεύει καὶ ὁ Μέγας Ἀθανάσιος λέγων: «Θελήματα δέ τοῦ Θεοῦ αἱ κατ' εἶδος ἀρεταί, ἅς θαυμαστοῖ (τάς ὁποίας καθιστᾷ θαυμαστάς) ὁ Θεός ἐν τοῖς ἁγίοις Αὐτοῦ πλέον τι τούτων ἐχόντων τῶν ἄλλων ἀνθρώπων ἐν τῇ κατ' ἀρετὴν ἐνέργειᾳ».

Ἡ κατὰ τὴν ἀρετὴν ἐνέργεια τοῦ θεσπεσίου ἡμῶν Ἰωάννου, εἶναι ἐμφανέστατη εἰς τό πρό τῶν ὀφθαλμῶν ἡμῶν κείμενον ἱερόν καὶ εὐωδιάζον ἄφθαρτον λείψανον αὐτοῦ.

«Χρή (εἶναι ἀνάγκη) γινώσκειν», λέγει ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός, «ὡς πᾶσαι αἱ δυνάμεις, αἱ τε γνωστικαὶ αἱ τε ζωτικαὶ καὶ αἱ φυσικαὶ καὶ τεχνικαί, ἐνέργειαι λέγονται· ἐνέργεια γάρ ἐστιν ἡ φυσικὴ ἐκάστης οὐσίας δύναμις τε καὶ κίνησις· καὶ πάλιν ἐνέργειά ἐστι φυσικὴ ἡ πάσης οὐσίας ἔμφυτος κίνησις. Ὅθεν δῆλον ὅτι, ὧν ἡ οὐσία ἡ αὐτὴ, τούτων ἡ ἐνέργεια ἡ αὐτή, ὧν δέ αἱ φύσεις διάφοροι, τούτων καὶ αἱ ἐνέργειαι διάφοροι· ἀμήχανον (ἀδύνατον) γάρ οὐσίαν ἅμοιρον εἶναι φυσικῆς ἐνεργείας... ἐνέργειά ἐστὶ φυσικὴ ἡ ἐκάστης οὐσίας δύναμις τε καὶ κίνησις, ἥς χωρὶς μόνον τό μή ὄν (=τὴν ὁποῖαν στερεῖται μόνον τό μή ὑπάρχον).

Ἡ ἐνέργεια λοιπόν, ἡ ἐπισκιάσασα τὸν θεόφρονα Ἰωάννην, δέν εἶναι ἄλλη ἀπὸ τὴν ἐνέργειαν τοῦ ἀπροσίτου φωτός, τοῦ ἐκπηγάζοντος ἐκ τῆς ἀκτίστου οὐσίας τοῦ Θεοῦ, τοῦ φωτίζοντος τὴν διάνοιαν καὶ τὴν καρδίαν τῶν ἁγίων καὶ δικαίων Αὐτοῦ, ὡς λέγει καὶ πάλιν ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός: «Πηγὰς ἡμῖν σωτηρίου ὁ Δεσπότης Χριστός τὰ τῶν ἁγίων παρέσχετο λείψανα πολυτρόπως τὰς εὐεργεσίας πηγάζοντα, μύρον εὐωδίας βρύοντα».

Ὁ θεῖος Παῦλος ὁμιλῶν περὶ τοῦ σκοποῦ καὶ τῶν διαφορῶν τῶν χαρισμάτων τοῦ Ἁγίου Πνεύματος λέγει: «Διαιρέσεις δέ χαρισμάτων εἰσὶ, τό δέ αὐτό Πνεῦμα» (Α΄ Κορ. 12, 4), «πάντα ἐνεργεῖ τό ἓν καὶ τό αὐτό Πνεῦμα, διαιροῦν ἰδίᾳ ἐκάστῳ καθὼς βούλεται», (Α΄ Κορ. 12, 11).

Ἀκούσωμεν δέ καί τοῦ Μεγάλου Πατρός τῆς Ἐκκλησίας Ἀγίου Ἀθανασίου λέγοντος: «Ὅσοι γάρ Πνεῦμα Θεοῦ φοροῦσι, φῶς φοροῦσι· καί οἱ φοροῦντες φῶς, Χριστόν εἰσιν ἐνδεδυμένοι· καί οἱ ἐνδεδυμένοι Χριστόν, Πατέρα ἐνδέδυνται. Δεῖ γάρ τό φθαρτόν τοῦτο ἐνδύσασθαι ἀφθαρσίαν· καί τό θνητόν τοῦτο ἐνδύσασθαι ἀθανασίαν» οἱ γάρ φοροῦντες τό Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ ἀφθαρσίαν φοροῦσιν. Ἀφθαρσία δέ ἐστίν ὁ Θεός».

Αὐτήν ἀκριβῶς τήν ἔνδυσιν τῆς ἀφθαρσίας καί τῆς ἀθανασίας κηρύττει καί καταγγέλλει διά τοῦ ἀφθάρτου αὐτοῦ σκηνώματος ὁ Ὅσιος Πατήρ ἡμῶν Ἰωάννης, γενόμενος οὕτω κοινωνός τῶν παθημάτων καί τῆς δόξης τοῦ Χριστοῦ ἀλλά καί τῶν Ὁσίων Πατέρων ἡμῶν καί θεοφόρων ἀσκητῶν τῶν γυμνασθέντων εἰς τό χρονιώτερον (=τό διαρκέστερον) καί ἐπιπονώτερον μαρτύριον τῆς συνειδήσεως (Β΄ Κορ. 1,12) αὐτῶν».

Ἡ Ἀγία τῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἐκκλησία καί ἰδίᾳ ἡ τῶν Ἱεροσολύμων, δόξαν καί εὐχαριστίαν ἀναπέμπει τῷ ἁγίῳ Τριαδικῷ Θεῷ, διότι ἐχαρίσατο ἡμῖν τόν Ὅσιον Ἰωάννην βλάστημα τῆς Ρουμανίας σὺν Γεωργίῳ καί Ἰωάννῃ τοῖς Χοζεβίταις, ὡς καί πλειάδα ἁγίων μαρτύρων τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ.

Οἱ ἅγιοι καί ὅσιοι οὗτοι ἀπογεγραμμένοι ὄντες ἐν τῇ ἐν οὐρανοῖς Ἐκκλησίᾳ τῶν πρωτοτόκων (Ἑβρ. 12,23), ἀποτελοῦν ἀειφανεῖς φωστῆρας τῆς ἐν Χριστῷ ἀληθείας καί τοῦ φωτός. «Ἐγώ εἰμι ἡ ὁδός καί ἡ ἀλήθεια καί ἡ ζωή», (Ἰωάν. 14,6) καί «ἐγώ εἰμι τό φῶς τοῦ κόσμου» (Ἰωάν. 8,12), λέγει Κύριος.

Τούτων μὲν πάντων, ὡς παραγγέλλει ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός, ἀναθεωροῦντες (= συλλογιζόμενοι) τὴν πολιτείαν, ζηλώσωμεν τὴν πίστιν, τὴν ἀγάπην, τὴν ἐλπίδα, τὸν ζῆλον, τὸν βίον, τὴν καρτερίαν τῶν παθημάτων, τὴν ὑπομονὴν μέχρις αἵματος, ἵνα καὶ τῶν τῆς δόξης στεφάνων αὐτοῖς κοινωνήσωμεν». «Ὁ δὲ Κύριος διὰ πρεσβειῶν τῆς ὑπερευλογημένης Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας καὶ τῶν ἱκεσιῶν τοῦ ὁσίου Πατρός ἡμῶν Ἰωάννου, κατευθύναι ἡμῶν τὰς καρδίας εἰς τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ καὶ εἰς τὴν ὑπομονὴν τοῦ Χριστοῦ» (Πρβλ. Β' Θεσ. 3,5) . Ἔτη πολλά εὐλογημένα καὶ εἰρηνικά. Ἀμήν”.

Τῆς ἀκολουθίας ἀπολυθείσης περὶ τὰς αὐγὰς τῆς ἡμέρας παρετέθη τράπεζα εἰς τὸν Μακαριώτατον καὶ τὴν Συνοδείαν Αὐτοῦ εὐλογοῦντα τὴν μικρὰν ἀλλὰ ζῶσαν Κοινοβιακὴν Ἀδελφότητα.

